

MỪNG CHÚA GIÁNG SINH & MỘT NĂM MỚI HẠNH PHÚC! MERRY CHRISTMAS & A HAPPY NEW YEAR!

Tôi nắn nót từng nét chữ vụng về trên chiếc Christmas card [thiệp GS] chúc mẹ thật nhiều sức khỏe, thật nhiều niềm vui bên những người bạn thân yêu của mẹ trong ngày Giáng Sinh; cẩn thận xếp tấm card với tất cả lòng yêu thương gửi gắm đến mẹ, bỏ vào bao thơ, dán lại, gửi bưu điện ngay chứ không thì sẽ không kịp ngày, Giáng Sinh chỉ còn vòn vẹn mười ngày nữa thôi.

Năm nay tôi lại không có mặt bên mẹ, chắc mẹ sẽ buồn và thất vọng lắm, nhưng tôi không thể nào làm khác hơn!

Từ khi mới sinh, tôi vẫn quen với tâm hình duy nhất của người đàn ông trên bàn thờ mặc bộ đồ lính VNCH rất oai hùng, với một bông mai bạc gắn trên vai áo.

Lớn một chút, tôi mới hiểu đó là bố tôi đã từng đi lính VNCH để bảo vệ tổ quốc, sau đó khi miền Nam bị cưỡng chiếm, bố bị đi “học tập cải tạo” 6 năm; khi được thả về, bố vượt biên đến bốn năm lần mới qua được Pulau Bidong; gặp mẹ trên đảo, hai người yêu nhau, rồi sang Mỹ làm đám cưới, khi bố đã hơn 40 tuổi.

Vì đi tù ở khu rừng thiêng nước đọng, làm việc nhiều, nhịn đói, nhịn khát, ăn uống qua quýt, toàn là sắn và khoai, có khi ăn cơm độn bo-bo, sạn lẫn trong gạo, nhiều lúc cắn nhầm thì gãy răng, nuốt nhầm thì đau bụng lăn lộn mà không ai cho thuốc men, đi ngoài ra máu cũng rán chịu. Khi qua Mỹ, cơ thể ngày càng yếu, bố sống không thọ, đã qua đời ở tuổi 48, bỏ lại mẹ mới 35, còn tôi chỉ mới 4 tuổi.

Trước khi mất, bố đã trăng trối với mẹ:

– Nhất định nuôi thằng cu cho lớn khôn, thành tài và không để nó đi lính! Cho dù ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng tránh nhập ngũ vì sẽ làm cho con người ta hận thù, tổn hại tinh thần, sức khỏe... Hãy hứa với anh nhé!

Hình ảnh bố cương trực, người trai của sông núi thuở ấy chắc phải đẹp và can trường lắm, tôi tìm thêm sách vở đọc về người lính sĩ quan của những năm 1965, càng khâm phục và hãnh diện được làm con trai của bố hơn nữa.

Có một lần trường học tổ chức cho chúng tôi, những em học sinh viếng trại quân binh ở thành phố Westpoint, New York, để biết thêm cách sống, sinh hoạt, sự hy sinh của những người lính để thấy rõ sự sống linh động cho một môn học; tôi được thấy tận mắt từng

đoàn quân binh tập bước chân đi thật đều đặn, kỷ luật; những động tác chào, tuy nhỏ nhặt nhưng dứt khoát và oai hùng làm sao ấy, đã thấm nhuần vào đầu óc non nớt của cậu bé 10, 12 tuổi; sự khát khao được vào quân đội Mỹ như ngọn lửa nhen nhúm vào trong tim lúc nào không hay và thôi thúc khôn nguôi!

Vào lần sinh nhật của tôi, mẹ dắt vào hàng Toy'r us để mua quà sinh nhật, mẹ lấy ra cả khối đồ chơi cho tôi chọn: nào là ống nghe của bác sĩ, cái kim nhỏ răng, khẩu súng trường, cái chảo nấu đồ ăn, cây bút chì, cái bàn máy tính computer... Tôi sung sướng tung tăng chọn ra hai thứ, mỗi tay cầm một cái: kim nhỏ răng và khẩu súng trường. Mẹ giật mình lấy ra khỏi tay tôi khẩu súng vứt ra xa, tôi giậm chân khóc, nhất định chạy nhặt lại khẩu súng cho bằng được. Năm ấy tôi lên 6.

Từ lúc đó, mẹ cẩn thận coi chừng tôi thật kỹ, không cho tôi xem những bộ films kích động mạnh, bắn súng, chém giết, mà chỉ xem những băng hoạt hình nhẹ nhàng, yêu thương ở lứa tuổi tôi, tập cho tôi chơi với các bạn hiền tốt ở trường, hướng cho tôi trở thành người có ích cho xã hội và biết giúp đỡ người chung quanh.

Cuối năm 16, sắp vào 17 tuổi, sau khi đi học về, thấy mẹ đang làm cơm trong bếp, tôi vút cặp ngoài salon, chạy vào ôm lấy mẹ:

– Mẹ ơi, thằng Timy trong lớp con sẽ ghi danh vào quân đội Hoa Kỳ... Mẹ cho con đi với nó nhe?

– Không thể được, con còn nhỏ đang đi học sao lại đi lính? Con...

– Mẹ đừng lo, con ghi danh đi lính nhưng sẽ vẫn tiếp tục đi học, như nó...

– Mẹ không muốn con đi lính con hiểu không? Bố đã dặn mẹ phải nuôi con đi học, ra trường thành người tốt có ích cho xã hội, không được đi lính!

– Tại sao? Tại sao lại không được đi lính? Đi lính cũng có ích cho xã hội vậy, sẽ bảo vệ dân, bảo vệ tổ quốc... như bố!

– Không thể nào được, con chưa hiểu đó thôi! Con có thấy bố đi lính ở một chế độ, sau này chế độ đó không còn nữa bố phải trả giá bằng cả cái mạng đó. Mình sống ở nước Mỹ được tự do, tại sao con không học thành bác sĩ, kỹ sư như bao người khác mà phải đi lính chứ? Ai bắt con phải lấy cái nghề hy sinh mạng sống của mình như vậy? Rồi lỡ họ điều con qua mấy nước Trung Đông đánh nhau thì sao?... Mẹ chỉ có mình con thôi! Mẹ không bằng lòng!

– Mẹ! Mẹ nghe con nói đây, con hứa sẽ học thành nha sĩ nhưng con muốn được vào lính, con sẽ vừa đi học trường, vừa tập hành quân như những anh lính trong quân đội vậy. Đó là ước nguyện của con, mẹ bằng lòng nhe mẹ?!

– Mẹ giận tôi, không nói gì nữa bỏ vào phòng ngủ.

Tôi nhìn lên hình bố vừa thăm thì vừa đưa tay vuốt mặt bố:

– Bố ơi, hãy đổi ý cho con được nhập ngũ nhe, con hứa sẽ cố gắng học giỏi, sẽ làm nha sĩ giúp ích cho người dân, cho bố mẹ vui lòng.

Trong lớp khá nhiều bạn Mỹ nhập ngũ khi vừa mới 17 đúng, tụi nó vẫn đi học, lâu lâu thấy chúng nó vào trường với bộ đồng phục xanh màu lá cây trộn lẫn vằn vện với màu nâu đen của đất đá, đầu đội mũ beret, chân đi boots ống cao, nhìn thật oai phong; sau những buổi tập quân sự bò lê, trườn sát, nhảy sào... thấy chúng nó càng cứng cỏi, da ngăm đen lẫn với màu đỏ của nắng cháy làm hấp dẫn tôi thêm nữa.

Tôi không thể chờ lâu được nữa, biết nếu có xin mẹ hoài cũng không được, đánh bạo, tự đem nộp hồ sơ vào quân đội và bắt đầu làm những bài kiểm tra về sức khỏe, vì còn tuổi vị thành niên dưới 18 tuổi, cần phải có chữ ký của mẹ, làm sao đây? Buổi tối về, tôi cùng ăn uống với mẹ, hai mẹ con nói chuyện thật vui, bất chợt tôi nói vu vơ:

– Nếu một ngày nào đó mẹ ăn cơm một mình, không có con thì mẹ có buồn không?

Mẹ nhìn tôi một lúc rồi như giấu cái buồn cho riêng mình, mẹ cười vang lên:

– Con tưởng mẹ lúc nào cũng phải cần có con hay sao? Con còn phải có cuộc sống của riêng con, tương lai của con, nếu một mai con đi học xa ở một tỉnh khác thì mẹ sẽ phải ăn cơm một mình thôi! Cuộc đời là thế, không lo!

– Mẹ... không buồn và giận con hả?

Mẹ ôm lấy tôi như đưa con nít:

– Giận gì mà giận! Mẹ sẽ rất vui nếu con làm nên sự nghiệp của riêng mình, mẹ bằng lòng ở một mình và có niềm vui khác với các bạn của mẹ, có sao đâu! Miễn sao lâu lâu con về thăm mẹ, hay phone cho mẹ là được rồi.

Hôm đó thấy mẹ vui, tôi lấy từ trong cặp ra tờ đơn xin nhập ngũ vào quân đội, rón rén để lên bàn, năn nỉ mẹ:

– Mẹ hãy đọc và ký tờ consent form này cho con nhe...

Mẹ cầm đọc, mặt từ từ đổi từ vui sang nghiêm trang:

– Mẹ nói mãi con không hiểu hả? Bố đã trắng trối nói không muốn con vào lính mà, con không nghe lời hả? Mẹ sẽ không ký đâu!

– Nếu mẹ không ký con sẽ chờ đúng 18 tuổi để tự mình ghi danh đó.

Mẹ ngược mặt nhìn tôi vừa buồn, vừa thất vọng lẫn tội nghiệp đứa con trai duy nhất.

Rốt cuộc mẹ vuốt tóc tôi:

– Thôi, con cứ đi ngủ đi, mẹ suy nghĩ đã...

Sáng hôm sau thức dậy, tôi đã thấy tờ đơn đã ký để trên bàn salon, mẹ đã đi làm từ sáng sớm, tôi hôn lên chữ ký trên tờ giấy, mừng quá nhảy cẫng lên như đứa con nít, đến bên bàn thờ của bố tâm sự:

– Bố ơi, con cảm ơn bố, cảm ơn bố rất nhiều đã run rủi cho mẹ chịu ký đơn cho con, con biết điều này làm bố mẹ không vui, nhưng con yêu được làm người lính, được đứng vào hàng ngũ của quân đội, được mặc bộ đồ quân binh oai hùng như bố để bảo vệ đất nước... Con hứa sẽ học ra nhà sĩ quân đội để dùng đôi tay và khối óc này phục vụ quân đội... Bố! Tha lỗi cho con đã đi ngược lại điều bố muốn nhé!

Kể từ ngày nhập ngũ vào cuối mùa thu, những tân binh không được về phép mà phải tập luyện liên tiếp kéo dài từ 4 đến 6 tháng, bù vào khoảng thời gian mà chúng tôi đã mất ở đại học. Vào trường quân sự phải tập trườn, bò, lết, trèo, rồi có lúc mới 4 giờ sáng, khi nghe tiếng còi hụ tất cả phải thức dậy, làm giường thật thẳng tắp, không một chút vết nhăn nào cả, làm vệ sinh, mặc quần áo thật nhanh và chỉnh tề ra xếp hàng bên ngoài sân; có một tên tân binh mới được 17 tuổi một ngày, mắt nhắm mắt mở thế nào mà chân phải mang một chiếc boot, chân trái mang chiếc giày thường, hấn bị anh chỉ huy bắt phạt nhảy xôm 5 vòng cả một khoảng sân thật rộng.

Chúng tôi tập chạy ban đầu 5km, sau đó tăng dần lên 10km với chiếc ba lô nặng sau lưng. Lúc đầu tôi mệt nhoài, thở không ra hơi, chóng mặt muốn xỉu, tưởng sẽ bỏ cuộc nhưng dần dần thân thể đã quen được với lối tập luyện khổ nhọc này, tôi có thể chạy xa hơn với sức nặng 30kg trên lưng. Chúng tôi được tập khâu vá quần áo, ủi đồ, giặt đồ, lau giày, làm cơm. Đây là những công việc của mẹ mà tôi chưa bao giờ đụng đến nên khi tôi tập vá áo, hai hàng nước mắt chảy xuống ướt cả mặt vì nhớ công lao mẹ đã nuôi, đã khâu vá áo cho tôi mỗi khi tôi chạy nhảy rách quần áo từ lúc còn nhỏ. Từng miếng sandwich kẹp thịt cũng được mẹ làm cho, nay phải tự làm, tôi thấy mình thật may mắn và tình yêu thương, biết ơn mẹ dâng trào trong tim.

Sau ba tháng tập luyện chuyên sâu trong quân đội, tôi mong ngóng ngày về, chưa bao giờ tôi xa mẹ lâu đến thế. Mong được nhìn thấy mẹ, được ôm lấy mẹ bằng da, bằng thịt và hít hương thơm nhẹ từ mái tóc dài của mẹ.

Nhưng một buổi tối, tiếng còi hụ tập họp tất cả những tân binh, họ ra lệnh phải ở lại trại qua mùa Giáng Sinh! Tôi nghe mà điếng cả lòng, thất vọng vô cùng, thấy tim đau thắt lại, hình ảnh mẹ hiện ra trong đầu lờ lờ bên cửa sổ ngóng trông tôi. Bất giác giọt nước mắt lăn xuống má, tôi vội chùi ngay sợ có ai thấy lại bảo tôi quá tình cảm ủy lụy. Tôi cố gắng chịu đựng cho cảm xúc qua đi, thầm nghĩ chắc họ muốn thử thách lòng can trường của những tân binh trẻ tuổi!

Trong trường học quân sự, một cây thông thật, cao vút được dựng lên, với một ngôi sao to lấp lánh trên ngọn, xung quanh được bao quanh bởi những dây đèn đủ màu xanh đỏ vàng chớp nháy thật rực rỡ, dưới gốc cây cả ngàn gói quà cho các tân binh để đón chào họ đến trường quân sự năm đầu tiên, hưởng mùa Christmas xa nhà đầu tiên và cùng các chiến hữu đón ngày Chúa sinh ra đời đầm ấm bên nhau.

Bên cạnh cây thông với những ánh điện tỏa sáng ấy, một hang đá với máng cỏ, bên trong có tượng Chúa Hài Đồng, tượng Đức Mẹ Maria, xung quanh là những Thiên thần, tượng Ba vua, thánh Giu-se, những chú lừa rải rác.

Ban hậu cần để nhạc “we wish you a merry Christmas... And a happy New Year”. Ai nấy đều vui, hơn hờ khi nghe bài hát này, chỉ riêng tôi đứng xa xa nhìn mà cảm thấy thật vô vị.

Những mùa Giáng Sinh năm trước tôi đều nghe bài hát này, cảm thấy Giáng Sinh là mùa gia đình đoàn tụ quây quần bên nhau, nhưng hôm nay xa nhà, xa mẹ đã hơn 3 tháng, tôi thấm thía nỗi nhớ nhà, nhớ mẹ vô cùng! Nhưng tôi vẫn không hối hận với quyết định của mình đã chọn.

Tôi thầm hát nho nhỏ: “Mom, I wish you a Merry Christmas and all the joy, peace, love at this time”.

Thiệp Giáng Sinh đã gửi đi rồi, chắc mẹ đã nhận được, mẹ buồn lắm, nhưng sẽ chịu đựng cho qua thôi, tôi phải tuân thủ chỉ thị cấp trên!

Đúng vào đêm 24 tháng 12, ngày Lễ Vọng (Christmas Eve), 12 tiếng chuông nhà thờ vang lên ở đâu đây, hồi hộp đứng bên ngoài ngôi nhà thân yêu của chúng tôi, vòng hoa holly với chiếc nơ đỏ dài được trang trí ngay ngắn ở chính giữa cửa, đây không phải là giấc mơ chứ! Tôi hít một hơi thật sâu, tay xoay nắm cửa bước vô.

Ánh đèn nhấp nháy đủ màu hắt ra từ cây thông trong góc nhà, dáng mẹ ngồi yên bên sofa, khuôn mặt hướng ra cửa như chờ đợi một điều gì đó, cặp mắt bất giác mở to khi thấy dáng tôi đứng sừng sững giữa khung cửa, mẹ không tin vào mắt mình, lấy hai tay

dụi mắt, không nhận ra tôi, nhìn tôi từ đầu đến chân, vì cái đầu lính trọc lóc của tôi, bộ quần áo nhà binh làm tôi như lớn hơn, già giặn hơn.

Vài phút trôi qua, mẹ đứng lên ôm chầm lấy tôi trong làn nước mắt:

– Thăng Cu... con đã về!

– Mẹ! Mẹ... khỏe không? Con nhớ mẹ lắm!

Tôi chưa bao giờ yêu mẹ đến chảy nước mắt nhưng đây là lần đầu tiên, tôi ôm chặt lấy mẹ, biết ơn mẹ, dụi đầu vào mái tóc thơm của mẹ hít hà, mẹ lấp bắp:

– Ủa, sao... sao con được về vậy? Con nói là phải ở đó qua Giáng Sinh mà?

– Vâng, lẽ ra là vậy, nhưng hôm nay ông trưởng đoàn cho những tân binh trong gia đình có con duy nhất được về với gia đình nên con mới được về đây!

– Vậy có đông người là con duy nhất không?

– Khoảng 250 người trong cả ngàn người đó mẹ.

– Quân đội Mỹ cũng có lòng nhân từ quá, biết nghĩ đến người cha/mẹ cô đơn lẻ loi ở nhà trong ngày lễ nhỉ.

Tiếng hát thánh thót phát ra từ chiếc TV gần đó:

*I wanna wish you a Merry Christmas
I wanna wish you a Merry Christmas
I wanna wish you a Merry Christmas
From the bottom of my heart...*

Cùng nắm tay hát vang, ngày giáng sinh an lành

Câu chúc cho mỗi người, hạnh phúc với nhau trong hương bay ngọt ngào. (Félic Navidad)

Mẹ cắt cho tôi miếng bánh mừng ngày Giáng Sinh, đặt muống bánh vào miệng tôi nói:

– Mẹ ơi, đây chính là mùa Giáng Sinh đẹp nhất... và sự trở về nhà của con là một món quà hạnh phúc nhất của Chúa ban cho gia đình mình vào ngày Christmas Eve!

*Sôi Ngọc
Dec'2023*

SỎI NGỌC TÊN THẬT LÀ LÊ NGỌC
HUYỀN, HIỆN Ở MONTRÉAL, CANADA

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển